Замок, вкритий часом, загорнутий, вкритий
В ніжний плід із пагонів розлогих,
Та заговорить мовчазний граніт,
І холодне минуле нам надішле привіт
Як спогад про мрії і перемоги.

Час не стер переможну орлянку.
Та зірви поверхневий пласт,
Чи минуле схопи за горлянку —
І воно таємниці віддасть.

Упадуть сто замків, і спадуть сто оков,
І зійде сто потів з тої купи віків,
І поллються легенди віршовані знов
Про турніри, облоги та вільних стрільців.

До мелодій нових будь готов,
Та віддай серце тим, кому зле,
Все тому що любов — це вічно любов,
І в майбутньому, хай далекому.

Лунко лопала сталь від удару меча,
Тятива від напруги — диміла,
Смерть на списах сиділа, утробно скавчала,
Вороги у багні про спасіння кричали,
Здаючись переможцям на милість.

Та кого оминув крик вороння,
Зберегти добро мали нагоду,
Своє захистити добре ім'я
Від брехні та наклепів пройди.

Дуже добре, як кінь закусив вудила, —
З тобою здола переможну дорогу.

Та ще краще, як знаєш, звідки стріла,
Гірш за все — по-підлому, із-за рогу.

Як мерзотник у вас? Його б'ють? Ну, діла!
Відьми вас не лякають шабашем?
Але знай, що не вдасться позбутися зла
Навіть там — у майбутньому вашому!

І на віки віків — нам не новина,
Боягуза та зрадника — зневажаєм.
Ворог був і є, а війна завжди — війна,
І тюряга тісна, і свобода — одна,
І про неї ми завжди подбаєм.

Ці поняття часи вже не змінять.
Та лише підніми верхній пласт —
І із горла гаряча кров лине,
Вічні почуття майнуть із нас.

Нині і прісно, навічно, це — старина,
І ціна є ціна, і провина — вина,
І добре завждй, як честь збережена,
Як другом надійно прикрита спина.

Чистоту, простоту беремо заодно
Із минулого: саги й казки усякі,
Все тому, що добро зостається добром
Від минулого і до сучасного.

© Микола Попов. Переклад, 2009